

Cuprins

1. Primele întâlniri	11
2. Când Paradisul a fost pierdut	46
3. Cei trei care s-au ridicat la Cer	73
4. Nefilimii: sex și semizei	101
5. Potopul	119
6. Porțile Cerului	146
7. În căutarea nemuririi	175
8. Întâlniri în GIGUNU	214
9. Viziuni din zona crepusculară	243
10. Vise regale, oracole fatale	277
11. Îngeri și alți emisari	321
12. Cea mai mare teofanie	364
13. Profeți ai unui Dumnezeu nevăzut	400
Concluzie	443

1. Primele întâlniri

Întâlnirile Divine sunt experiența umană supremă, apogeul, extremul posibil atunci când o persoană este în viață, ca atunci când Moise l-a întâlnit pe Domnul pe Muntele Sinai; și punctul final și decisiv, ca în cazul faraonilor egipteni care, după moarte, au ajuns la eterna Viață de Apoi, alăturându-se zeilor în Lăcașul lor Divin.

Experiențele umane ale Întâlnirilor Divine, așa cum sunt ele consemnate în scripturi și în texte din Orientul Apropiat antic, reprezintă o uimitoare și fascinantă saga. Este o dramă intensă, care se desfășoară în Cer și pe Pământ, implicând atât venerare și devotament, eternitate și moralitate, cât și dragoste și sex, gelozie și crimă; apoi mai sunt și ascensiuni în spațiu și călătorii în Lumea de Jos. O scenă pe care joacă zei și zeițe, îngeri și semizeii, pământeni și androizi; o dramă exprimată în profeții și viziuni, în vise și prevestiri, în oracole și revelații. Este o poveste a Omului, separat de Creatorul său, care caută să restabilească legătura inițială și, prin acest lucru, să aspire spre măreție.

Întâlnirile Divine sunt experiența umană finală pentru că au fost, de asemenea, prima experiență umană; când Dumnezeu a creat Omul, Omul l-a întâlnit pe Dumnezeu chiar în momentul în care a fost creat. Citim în Geneza [1:26-27], prima carte a Bibliei ebraice, cum a fost creat primul om, „Adam”:

Apoi Dumnezeu a zis:

„Să facem Om

după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...”

Dumnezeu l-a creat pe Adam după chipul Său,
l-a creat după chipul lui *Elohim*.

Putem doar să presupunem că acela care a luat ființă, în acel moment, abia dacă era conștient de natura și de semnificația acelei prime Întâlniri Divine. Se pare că Adam nu a fost pe deplin conștient nici de o întâlnire crucială care a urmat celei dintâi, când Domnul Dumnezeu (*lahve Elohim* în versiunea creației) a decis să creeze o pereche de sex feminin pentru Adam:

Atunci *lahve Elohim*

a trimis un somn adânc peste om

și Adam a adormit;

Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui

și a închis carnea la locul ei.

Din coasta pe care o luase de la Adam,

Domnul Dumnezeu a făcut

o femeie [Geneza 2:21-22].

Primul om a fost astfel anesteziat în timpul procedurilor și, prin urmare, nu și-a amintit de această Întâlnire Divină crucială în care Domnul Dumnezeu și-a arătat îndemânarea chirurgicală. Dar lui Adam i s-a relatat la scurt timp ceea ce se întâmplase, pentru că Domnul Dumnezeu „a adus femeia la bărbat”. Biblia oferă apoi câteva comentarii despre motivul pentru care bărbații și femeile devin „un singur trup” când se căsătoresc și încheie povestea cu observația că atât bărbatul, cât și soția sa „erau goi, dar nu le era rușine”. Deși situația părea să nu-l deranjeze pe Primul Pretendent, de ce Biblia sugerează altfel? Dacă celelalte creaturi din Grădina Edenului, „fiarele câmpului și păsările cerului”, ar fi fost la fel, ce i-ar fi făcut (dar nu i-a făcut)

pe Adam și pe Eva să se rușineze că și ei erau goi? Oare pentru că cei după chipul cărora a fost creat Adam purtau haine? Iată un aspect pe care trebuie să-l reținem, un indiciu neintenționat oferit de Biblie cu privire la identitatea lui *Elohim*.

Nimeni după Adam și Eva nu a putut avea experiența de a fi primii oameni de pe Pământ care au participat la o primă Întâlnire Divină. Dar ceea ce a urmat în Grădina Edenului a fost considerat ca parte a dorinței umane până în zilele noastre. Chiar și Profeții aleși trebuie să fi dorit un astfel de privilegiu, pentru că acolo, în Grădina Edenului, Dumnezeu le-a vorbit direct primelor ființe umane, învățându-le despre hrana lor: puteau mânca din toate fructele grădinii, cu excepția fructelor din Pomul Cunoașterii.

Însă evenimentele care au dus la izgonirea din Paradis conduc la o întrebare ce s-a menținut vreme îndelungată: Cum l-au auzit Adam și Eva pe Dumnezeu, cum comunică Dumnezeu cu oamenii la astfel de Întâlniri Divine sau la altele de acest fel? Pot oamenii să-l vadă pe vorbitorul divin sau ei doar aud mesajul? Și cum este transmis mesajul: față în față? telepatic? printr-o hologramă? prin intermediul viselor?

Pentru a găsi răspunsuri, vom examina dovezile antice. Dar în ceea ce privește evenimentele din Grădina Edenului, textul biblic menționează o prezență divină fizică. Spațiul nu era unul uman; mai degrabă, era un lăcaș divin, o livadă plantată în mod deliberat „în Eden, în est”, unde Dumnezeu „l-a pus pe Adamul pe care îl plăsmuise” drept grădinar, „să o lucreze și să o îngrijească”.

În această grădină, Adam și Eva, prin intervenția Șarpelui Divin, își descoperă sexualitatea după ce mănâncă

din fructul Pomului Cunoașterii, fapt care „le oferă înțelepciunea”. După ce au mâncat fructul interzis, „au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele” [Geneza 3:7].

Este momentul în care Domnul – *Iahve Elohim* în Biblia ebraică – intră în scenă:

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu
care umbla prin grădină în răcoarea zilei;
și Adam și soția lui s-au ascuns
de fața Domnului Dumnezeu
printre pomii din grădină [Geneza 3:8].

Dumnezeu este prezent fizic în Grădina Edenului, iar sunetul plimbării sale prin grădină poate fi auzit de oameni. Dar pot ei să vadă divinitatea? Narațiunea biblică nu spune nimic legat de acest aspect; însă clarifică faptul că Dumnezeu îi poate vedea sau, în acest caz, se aștepta să-i vadă, dar nu-i vedea, pentru că oamenii se ascundeau. Așa că Dumnezeu și-a folosit vocea pentru a ajunge la ei: Domnul Dumnezeu l-a chemat pe Adam și i-a zis: „Unde ești?” [Geneza 3:9].

Urmează un dialog (sau, mai bine spus, un trialog). Povestea ridică multe probleme foarte importante. Aceasta sugerează că Adam putea vorbi de la început; astfel apare problema modului în care – în ce limbă – au conversat Dumnezeu și omul. Dar pentru moment să continuăm narațiunea biblică: explicația lui Adam, că s-a ascuns auzind apropierea lui Dumnezeu „pentru că sunt gol”, duce la interogarea perechii umane de către zeitate. În conversația completă care urmează, adevărul iese la iveală și păcatul de a mânca fructul interzis este recunoscut (deși numai după ce Adam și Eva au învinovățit Șarpele). Apoi Domnul

Dumnezeu rostește osânda: femeia va naște copii în durere, Adam va trebui să trudească pentru hrana lui și să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții.

Până în acest moment, întâlnirea se desfășoară în mod clar față în față, pentru că acum Domnul Dumnezeu nu numai că face haine de piele pentru Adam și soția lui, dar îi și îmbracă cu acestea. Deși scopul poveștii este în mod sigur acela de a-i transmite cititorului semnificația că omul era îmbrăcat ca „divin” sau dobândise un element major de diferențiere față de animale, pasajul biblic nu poate fi interpretat doar simbolic; ni se spune clar încă de la început, când Adam a fost în Grădina Edenului, că oamenii s-au întâlnit față în față cu Creatorul lor.

Apoi, dintr-odată, Dumnezeu se îngrijorează. Vorbind din nou confrăților anonimi, *Iahve Elohim* își exprimă îngrijorarea că „acum, când Adam a ajuns ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul, ce s-ar întâmpla dacă și-ar întinde mâna și ar lua din Pomul Vieții, ar mânca și ar trăi în veci?” [Geneza 3:22].

Schimbarea preocupării este atât de rapidă, încât semnificația sa a fost ușor pierdută. Examinând Omul – crearea lui, locuirea în Rai și căderea în păcat –, Biblia enunță îngrijorările Domnului. În acest proces, natura aproape divină a omului este evidențiată încă o dată. Decizia de a-l crea pe Adam provine dintr-o sugestie de a-l făuri „după chipul și asemănarea” creatorilor divini. Ființa rezultată, lucrarea lui *Elohim*, este realizată „după chipul lui *Elohim*”. Apoi, după ce a mâncat fructul Cunoașterii, Omul a devenit asemenea lui Dumnezeu într-un alt aspect crucial. Analizând acest lucru din punctul de vedere al divinității, „Adam a ajuns ca unul dintre Noi”, cu excepția Nemuririi. Și astfel, ceilalți

confrați nenumiți ai Domnului au fost de acord cu decizia ca Adam și Eva să fie izgoniți din Grădina Edenului, așezând heruvimi pe o „sabie de foc care se învârtea în toate părțile”, pentru a bloca drumul de întoarcere al oamenilor spre Pomul Vieții, dacă vor încerca vreodată acest lucru.

Astfel, însuși Creatorul a stabilit caracterul trecător, de muritor al omului. Dar, în același timp, Omul, neînfricat, a căutat de atunci nemurirea, prin Întâlnirile Divine.

Este această dorință pentru Întâlniri bazată pe o amintire a unor întâmplări reale sau pe o căutare iluzorie bazată pe simple mituri? Cât din poveștile biblice sunt adevăr și cât ficțiune?

Diversele versiuni ce relatează despre crearea primilor oameni și despre alternanța dintre pluralul *Elohim* (zeități) și un singur Dumnezeu drept creator(i) au reprezentat doar unul dintre indiciile că aceia care au compilat Biblia ebraică aveau în fața lor câteva texte anterioare care tratau acest subiect. Într-adevăr, Capitolul 5 din Geneza începe prin a afirma că scurta istorie a celor care l-au urmat pe Adam se bazează pe „Cartea neamurilor lui Adam” (începând cu „ziua în care *Elohim* l-a creat pe Adam după asemănarea lui *Elohim*”). Versetul 14 din Capitolul 21 din Numeri se referă la Cartea Războaielor Domnului. Iosua 10:13 îl îndrumă pe cititor pentru mai multe detalii despre evenimentele miraculoase la Cartea lui Iashar [Cartea Dreptului], care este, de asemenea, menționată ca text-sursă în 2 Samuel 1:18. Iar acestea sunt simple referiri la ceea ce trebuie să fi fost o colecție mult mai amplă de texte timpurii.

În secolul al XIX-lea, veridicitatea Bibliei ebraice (Vechiul Testament) – fie că este vorba despre poveștile sale